

NOUS FÒRUMS PER A UN MÓN NOU

Pol Morillas, Director, CIDOB

En un context de crisi occidental i de la relació transatlàntica, nous fòrums internacionals a Qatar, Índia o Turquia estan agafant un rol central com a punt de trobada entre les velles i noves elits mundials. Mentre la UE té cada cop més difícil relacionar-se amb Washington, les noves potències regionals de més enllà d'Europa semblen adaptar-se ràpidament al nou statu quo trumpista.

860

DESEMBRE
2025

**Aquest article
es va publicar prèvia-
ment al diari ARA*

De la mateixa manera que els protagonistes del món ja no són els de sempre, els fòrums on es debaten les relacions internacionals tampoc ja no són els mateixos. Davos, la reunió per excel·lència de les elits econòmiques occidentals, busca un nou propòsit des que Trump ha decidit renegar de la globalització, promoure el proteccionisme i les traves al comerç internacional en forma d'aranzels.

La darrera reunió de la Conferència de Seguretat de Múnic va ser utilitzada pel vicepresident J.D. Vance per proferir un atac en tota regla contra les democràcies europees i promoure la idea d'un canvi de règim a la UE, de la mà de les formacions polítiques patriòtiques i d'extrema dreta.

Si les conferències occidentals estan en crisi i la relació transatlàntica hi fa aigües en directe, sorgeixen nous fòrums que en simbolitzen el relleu i traslladen al món de les idees la multipolaritat que ja regeix les relacions internacionals. Així, guanyen protagonisme el Diàleg de Raisina, a Nova Delhi, el Fòrum d'Antalya, a Turquia o el Doha Forum, a Qatar. Tots ells, braços de pensament i de mobilització d'actors als nous centres del poder internacional, on convergeix l'articulació de la conversa d'un món postoccidental.

Al Fòrum de Doha hi van desfil·lar fa pocs dies el trumpisme i la vella guàrdia dels Estats Units. Hillary Clinton va ser qüestionada pel seu entrevistador en un exercici de periodisme lliure, i va rebre crítiques per estar ancorada al món d'ahir. Donald Trump Jr., soci del fons d'inversió que s'enriqueix gràcies a la presidència del seu pare, va rebre, en canvi, el tractament que agrada als nous aprenents de l'autoritarisme: una entrevista confortable on va lloar la imprevisibilitat de Trump com a eina de negociació mentre seguia alligant els europeus. "Els Estats Units necessiten més socis com Qatar i menys com la Unió Europea".

El dia abans, Kaja Kallas, alta representant per a la Política Exterior i de Seguretat de la UE, havia fet tot el possible per transmetre als assistents la

desorientació estratègica europea. “Encara som els aliats més importants dels Estats Units”, va afirmar, malgrat que l'Estratègia de Seguretat Nacional havia posat negre sobre blanc la percepció que Washington té de la UE: un espai on se censura la llibertat d'expressió, on la regulació “sufoca” i on la diversitat, és a dir la immigració, farà esvaïr la civilització europea.

La bretxa transatlàntica s'expressa en aquests espais de diàleg mentre països com l'amfitrió, Qatar, treuen pit de la seva condició de potències regionals. Ja no són tan sols la Xina o Rússia qui volen protagonitzar el món de demà. També les potències mitjanes, regionals i estratègiques en àmbits com l'energia juguen les cartes d'una multipolaritat imperant.

Si les conferències occidentals estan en crisi i la relació transatlàntica hi fa aigües en directe, sorgeixen nous fòrums que en simbolitzen el relleu i traslladen al món de les idees la multipolaritat que ja regeix les relacions internacionals.

El Fòrum de Doha va ser l'escenari on els aliats de Bashar al-Assad van decidir deixar de donar-li suport ara fa un any. En una reunió als marges de la programació oficial, representants de Rússia, Turquia i l'Iran van constatar com els avenços de l'oposició feien preferible apostar per un nou lideratge. Pocs dies després, Assad abandonava Damasc en direcció a Moscou i l'oposició trobava en l'exihadista Ahmed al-Sharaa la figura per encapçalar el nou govern provisional. Al-Sharaa va ser rebut al Doha Forum d'enguany amb el protocol propi d'un cap d'estat, occidentalitzat en la vestimenta i normalitzat en el tracte, després del seu recent pas per la Casa Blanca.

Qatar i els espais de debat com el Doha Forum s'adapten millor que Europa als nous vaivens de la geopolítica global. El primer ministre i ministre d'Afers Exteriors d'aquest petit estat del Golf va ser entrevistat ni més ni menys que per Tucker Carlson, comentarista polític de referència del trumpisme i del moviment MAGA. Durant la conversa, el xeic Mohammed bin Abdulrahman al-Thani va aprofitar per posar en valor l'aliança entre els Estats Units i Qatar, que s'erigeix en potència mediatra per als conflictes de la regió, en clara sintonia amb l'agenda per la pau de Donald Trump.

Carlson, que pocs dies abans havia estat acusat de complaença amb l'antisemitisme després d'entrevistar al seu programa l'agitador d'extrema dreta Nick Fuentes, va preguntar sobre la neutralitat de Qatar, país que acull el lideratge a l'exili de Hamàs. Al-Thani va respondre que són altres, en una clara referència a Israel, els qui s'entesten a boicotejar la bona entesa amb els Estats Units i la voluntat compartida de pau a la regió.

Alguns en diran oportunisme revestit d'adulació recíproca. Però el cert és que, mentre Al-Tahni i Carlson mostraven la capacitat d'adaptació de Qatar als nous temps del MAGA, els assistents recordàvem el moment

en què Trump va demanar a Benjamin Netanyahu que s'excusés públicament pels bombardejos a Doha, en una conversa forçada entre el primer ministre israelià i el seu homòleg de Qatar, sota l'atenta mirada de Trump, telèfon en mà. El nou món es reuneix als nous fòrums, i a qui se'ns veu fora de joc és als europeus.